

עירום בכל-בו שלום

אשתו של בעל הכליבו שכבה ערומה על שטיח אקרילי שער, במחלקת השיחים של חנות הענק. בעל הכליבו עצמו לא היה שם. הוא היה בעבודה. במקומו, שכב גם השטיח. לצידו, שמוצק קראום. בעצם גם אשתו האמיתית של בעל הכליבו לא היתה שם. במקומה היתה שם זיוה רודן.

כל זה נערך בהסרת עליזה מרחיב בכלי בו שלום, ביום השני שעבר, בשעה שתיים בלילה. זו היתה סצנת המין החשובה ביותר בסרט, וחיכו לה ותיכננו אותה מומן. למנחה גולן יש כל מיני קמיעות המביא איתו לו מזלות טובים בסרטים. למשל, ג'י לה אלמגור מביאה לו תמיד מזל טוב, ולכן הוא מכניס אותה לכל סרט.

פופיק הנחמד גם כן מביא לו מזל טוב, וגם אבנר חיזקיהו, ובכלל, כל השחקנים הטובים מביאים לו מזלות טובים. אבל הכי הרבה מזל טוב מביאות לו סצנות ה' מין, ולכן הוא מכניס אותן לכל סרט. סצנות המין בדוליה והמלחים מילאה את כל הסרט. סצנות העירום בפורטונה היתה נקודת-השיא שלה, ולעליזה מרחיב הבריא במיוחד, מחוץ-לארץ, את זיוה רודן, כדי ש' תסדר לסרט את המזל שלו.

היא הגיעה למקום הצילומים בחלוק ירוק, ארוך, שנסגר עליה היטב עם רוכסן הדוק, והצטלמה איתו בפני המצלמות. כשהמצלמה מות גמרו לצלם, היא גירשה מהמקום את כל הסקרנים, ונשארה לבדה עם הסרט, אם צלם הסטילים (תמונות המיועדות ל' פירסומת), הבמאי מנחם גולן, והמאהב שמוליק קראוס.

ואו, כשכולם יצאו מן השטח, היא פתחה את הרוכסן של החלוק הירוק והארון, הו' ריזה את החלוק עצמו, ונשארה עם הגוף החטוב, הארוך שלה, ועם האברים החלקים, העגלגלים, המבושמים שלה.

במשך שתיים עבדו עליה שני הצלמים, המאהב והבמאי. הם צילמו אותה צילומי פירסומת לסרט, בכל הפוזות האפשריות. הם עשו תמונה מכל חלק ומכולם ביחד.

ובסוף, אחרי שתיים של עבודה, כשהיא היתה כבר מצולמת לגמרי, מכף רגל ועד ראש, הוחלט לסיים. זיוה לבשה את ה' אתם זוכרים את הדיילת של אל-על, זיוה כבר? זאת שמרים אשכול לא רצתה אותה, ולא נתנה לה לטוס יחד איתה ועם בעלה לאפריקה?

ובכן מתברר שכתב הארץ הנחמד והיפה יהושע שגיא, המכונה "שוקי", כן רוצה אותה.

במשך הרבה זמן הוא ניהל איתה ל' סירוגין רומן, בין טיסה לטיסה, ולא מומן נפרדה ממנו לחודש כדי לנסוע לחופשה למזרח הרחוק.

היא היתה במזרח הרחוק שבוע וחזרה הביתה. "אני לא יכולה להיפרד", היא אמרה, והוא החליט לשאת אותה לאשה. לאחר החתונה, כיאה לשני אנשי העולם הגדול, הם עומדים לנסוע לטיול ארוך, ל' אחתה של שגיא, באפריקה.

זיוה

במדינה

כשאני משוכנע לאור הבדיקות, שהאדם סובל ממחלת-נפש, והוא זקוק לאישפוז וטיפול, אני מוציא את הצו.

מה היה הרקע לאישפוז-היכוח של אסתר? חבריה-לעבודה סיפרו: לאסתר, העובדת שנים רבות בבית המשפט המחוזי, היה חבר, החבר יצא מפעם לפעם לבלות עם מוכירת שופט. אסתר גילתה את בגידת חברה עם המוכירה השניה, הטיחה בפניה: "אני יודעת על היחסים שלך עם השופט, ועל כך עוד אמסור לבעלך!" הוסיפה אסתר: "אם הדברים יגיעו למצב כזה, או אני כבר לא אשתוק, ואגלה כל מה שידוע לי שהולך בבית-המשפט."

המוכירה נבהלה, וסיפרה לשופט שאסתר יודעת בדבר יחסיהם, ועומדת לספר על כך. השיפט ניגש לשופט אחר, סיפר לו על מצב העניינים, והסביר לו שלטובת העניין כדאי להשתיק את אסתר. שני השופטים פנו אל מוכיר בית-המשפט, הסבירו לו על מצב העניינים, ומיהרו להתלונן בפני הפסיכיאטר המחוזי שאסתר לא נורמאלית.

שופטים ניצלו דרעה. מיום אישפוזיה של אסתר, החלה חרושת השמועות להת' גלגל בבית-המשפט. שמועות נוראות פגעו קשות במורל העובדים של המוסד החשוב. ועד העובדים התארגן, ערך ביקור מודרך בבית-החולים, להרגיע את אסתר: "אנחנו נדאג שהכל יהיה בסדר."

זה לא שם קץ לשמועות בבית התלת-

גה הייתה בהחלט מאורע אמנותי: היא נערכה בצורת כוריאוגרפיה. בגדי-החלל הוצ' גו בצעדים סהרוריים כשברקע מוסיקה אל' טרונית, ובגדי-היום, שבטאו תפיסה מפליאה של רוח התקופה, בוצעו, לקול החיפושיות, כסצנת-רחוב מתוך מחזה מוסיקלי.

הופעתו של קארן הייתה גם הרבה יותר אלגנטית ומאופקת מהופעתו של תדי קולק, שלמרות השערוריה שהתעוררה כ' שישב לרגל מרלן דיטריך — כרע על ברכיו לפני ניקול אלפאן, המייצגת את בית קארן, לעיני מאות הנוכחים באולם. ולא ברור עד היום אם כרע לפני כחבר מועצת מנהלי המוזיאון, או כראש עירי הקודש, ירושלים.

בתי-משפט שערוריה במחוזי

בבית-המשפט המחוזי בתל-אביב מתבלטת שערוריה עצומה. לא ברור עדיין מה בדיוק היקפה, לא ברור עדיין מי עומד במרכזה היום ומי יעמוד במרכזה מחר.

אולם דבר אחד ברור לגמרי: כל מי שבידו הכוח מנסה בכל מחיר לטשטש את השערור' ריה, ברור גם, כי תוך נסיון זה יוצרים אנשים אלה שערוריה נוספת.

זעקה בלידה. במרכז השערוריה עומדת דמות מעוררת רחמים: פקידת בית-המשפט המחוזי, אסתר כהן.

אסתר (36), נזוכת קומה ושברירית, בעלת

מזור ואוצר אמנותי רך על מנת להשיג אפקט

(המשך ממעמד 14)

נדהם. את ההחלטה עקפו, והתצוגה נערכה באולמות המוזיאון, על רקע תמונות שמן עתיקות, משם עלו הדוגמניות במדרגות ונעו בחן על רקע שמישי-הקדושה, וחזרו להתלבש בביתן הגראפי המקסיים, שה' מלא כולו בקולבים מחיצות ותאי-הלבשה.

הארמטכ"ל לשעבר רתח, ואלמלא היה זה מאוחר מדי, היה דורש לבטל הכל. שכן טען, בצדק: "המוזיאון הוקם כדי להציג יצירות אמנות, ואין לנצל אותו כדי שישמש כרקע רק על-מנת להשיג אפקט למשורו שאינו קשור כלל לאמנות."

חוסר ארגון. ארגון התצוגה עצמה לא היה יותר מוצלח מהמהומה שקדמה לה. קודם: עניין הכרטיסים, שתמורתם נועדה למוזיאון, מחירים הוא גבוה מאד יחסית (35 ליחיד, לעומת 15 בהילטון, תל-אביב) והתוצאה — בסך הכל נמכרו כשלוש מאות. בימים האחרונים החל המוזיאון לפרסם מוד' עות-ענק בעיתונים, ואף לטלפן הביתה לכל מיני אנשים, שיבואו, בבקשה. אבל זה לא עזר, כמעט.

חוסר ארגון היה גם בעניין הצילומים. אמנם אנשי המוזיאון הזמינו את כל מי שרצה, לצלם יחד עם אנשי זיור דה פראנס (אשר שישה עמודי האפנה שיפורטמו בו, על רקע המוזיאון, עודדו את קארן להביא את התצוגה, ואת אנשי משרד התיירות ל' חוץ על המוזיאון.) באשר ליתר הצילומים — התחרה מבוכה. הצלמים הצרפתיים ציל' מו בתוך המוזיאון, דוגמניות על רקע מיכר פרסי המשמש לתפילה. על ישראלים נאסר לצלם שם — כי זה מקום קדוש.

צילמת שצילמה כמות אולם את פייר קארן יחד עם הדוגמן הישראלי שלו, בעוז מזור, כשברקע מצבות-אבן, התבקשה למ' סור את הסרט לצוות משונה מאד: הבחורה המפקחת הייתה סתם עובדת-ארכיון, שה' בקשה להשגיח — מטעם דובר העיתונות. את הסרט פיתה צלם זר בשם רנאלד שרידן ש,במקרה משהייה בסביבה ואנחנו מרשים לו להשתמש במעבדה של המוזיאון, ובין תמונות שהשמדו אנשי-הביטחון, היו צי' לומים זהים לאלה שצילמו הצרפתים.

גם ערב התצוגה הורשה, רק צלם אחד להכנס, בניגוד לכל תצוגה, ומי שרצה בצילום — חוייב לקנות ממנו. הכי גרוע היה עניין המושבים. הכרטי' סים שעלו הון ורעפות, לא הבטיחו אפילו מקום ישיבה. מי שהקדים — ישב, וגם חלק מהם הגיעו בגסות — כדי שיתנו מקום לאנשים חשובים. אחרים גררו כסאות מכל מיני אולמות סמוכים, והשאר עמדו במסך את התצוגה, ועוד העירו להם שלא להסתיר את התמונות שעל הקירות. הייתה זו חרפה לא להבטיח כסא לכל מי שקבל, כרטיס. תשובת דובר המוזיאון: "בכלל, הוחלט שזה יהיה בעמיה, ומי שלא מצא חן בעיניו — שלא יבוא פעם שניה."

מי יותר מאופק? התצוגה עצמה הייתה דווקא בסדר (הגם שקארן נדהם לשאלה אם הציג כבר פעם במוזיאון, וענה בהתמקות: "מזה יגש בעוד 15 שנה תהינה השמלות שלי מוציאים מוזיאונים"), התצו'

קולק כורע ב'*

ראש עיר-הקודש על ברכיו

קומתי, ברחוב יפו. דיברו על שותה, על ניאוף, על ניצול של עמדות לרעה. האנשים ששמש הוחרק בקשר לשמועות אלו לא היו דווקא הפושעים המובאים לדין מדי יום-ביומו.

הפרשה עור תפתחה. הגיבורה האי' מללה של הפרשה ירשה שלושה שבועות בבתיים, וביום ששי האחרון יצאה לחופשת-בית, בלוית אחותה.

כתב וצלם העולם הזה, שבאו לבקרה ביום ראשון, נפגשו באסתר בדרכה לבית-החולים, בגמר חופשתה. הצלם צילמה מחוץ לכתלי בית-החולים, ואילו הכתב ראיין אותה, ונכנס עמה לתוך שטח בית-החולים, ששערו פתוחים. אסתר הוזמנה לרופאה המטפלת, וקיבלה את הידיעה המשמחת ביותר שיכלה לקבל: "את משתחררת היום."

אך לפני שצוות העוטה הזה יכול היה להצטרף אליה, וללוותה לביתה להמשך ה' ראיין, נכנסו שערי בית-החולים לפעולה.

הם היכו את שני העתונאים, לא נתנו להם לצאת עם אסתר המשתחררת. לבקשת השניים הוזמנה המשטרה — וזו מיהרה להשלים את מלאכת האחים האלימים: היא החרימה את הסרט. להיטות זו ברורה — כי מדובר בשופטים וברופאים. אולם אין להניח שפעולות-המניעה האלה יביאו להשתקת פרשת אסתר כהן והשופטים. להיפך, היא עלולה להתפתח לפרשה, שת' אפילו על פרשת השופט מלחי ויונה סופר. בית-המשפט הוא מוסד, אשר יש לשמור בכל מחיר על כבודו. הדרך לעשות זאת אינה בנסיגות על טשטש — כי אם בנכונות לחשוף את כל העובדות.

* מימין: לפני ניקול אלפאן, משמאל: לפני מרגן דיטריך.

קולק כורע א'

עור שחום, ושער אדמוני, היא פקידת בית המשפט מזה שנים, ונחשבת לכתבנית הטובה ביותר שם.

לאחרונה, הומלץ עליה להיות מוכירת שופט. אולם היא נשלחה למקום שונה. ביום חמישי, 27.10.66, בשעה 11.00 ב' לילה, הופיעו בביתה בצפון תל-אביב, שני אחים של בית-החולים לחוליות בתיים. בידיהם צ'ראישפוז, חתום על-ידי הרופא ה' פסיכיאטרי המחוזי, מנהל בית-החולים ד'ר זאב ירמולוביץ.

אסתר התנגדה. היא לא הסכימה להיכנס לבית-חוליות, והקימה צעקות. שכנים שה' תעוררו הזמינו את המשטרה. ניידת עם שני שוטרים הגיעה למקום. משראו השוטרים את צ'ראישפוז, הסבירו לאסתר שעליה ל' נסוע עם האחים לבית-החולים.

אסתר נסעה, אישפזה במחלקה סגורה. מחלקת ההסתכלות. מדוע?

"אני אגלה הכל". ההסבר הרשמי: שופט בית-המשפט המחוזי, ומוכיר בית המשפט, התלוננו כי אסתר אינה נורמלית. על כך הסביר ד'ר ירמולוביץ לכתב העולם הזה:

"אני עצמי אחראי כלפי החוק, וצריך להיות זהיר, לטובתי. אסור לי להיות מושפע על-ידי מישהו שאמר משהו. "אני לא מוציא צ'ראישפוז נגד אדם שנאמר לי שהוא חולה. אני צריך לקבל חומר אובייקטיבי, ולהיות משוכנע שהאיש חולה. במקרים כאלו, אני אוסף אינפור' רמזיה על-ידי אנשים מוסמכים, שאני שולח אותם לדבר עם קרובים, הורים ובני משפחה בבית. "לפעמים, אני משגר רופא לבקר את האיש עצמו במקום עבודתו, פעם או פעמיים.